

Ronald A Knox

A milliomos próféta halála

Rakéta regényújság

1982/52

Miles Bredon biztosítási nyomozó méltán volt megbecsült alkalmazottja vállalatának, a „Megfizethetetlen” nevű hatalmas biztosító társaságnak. Angela, a felesége azt szokta mondani, hogy tulajdonképpen az ő férje a „megfizethetetlen” – és *megfizethetlen* –, hiszen a társaság évenként sok ezer fontot takarított meg azzal, hogy a pénz elenyésző töredékéért Bredont alkalmazta, és vele vizsgálhatta felül klienseinek kétesebb ügyleteit.

Tény, hogy Bredon egy alkalommal egyszeri ránézésre fejtett meg egy megoldhatatlannak látszó rejtélyt, pedig előzőleg az égvilágon semminek sem volt a birtokában, ami nyomra vezethette volna. Mivel ritkán vett a kezébe bulvárlapokat, elképzelhető, hogy valóban sohasem hallott Herbert Jervisonról, a bogaras milliomosról, amíg Jervisont, aki a vállalatnál volt biztosítva, holtan nem találták ágyában. Az eset rejtélyes körülményeiről pedig csak akkor értesült, amikor a vállalat kiváló orvosszakértője, dr. Simmonds társaságában – akit a „Megfizethetetlen” éppoly nagyra értékelt, mint Bredont a felesége – Wiltshire felé utazott a vonaton. Ragyogó nyári reggel volt, és a lustán nyújtózó csatornákkal szegélyezett harmatos mezők épp elég alkalmat adtak volna Bredonnak az auditálásra, ha Simmonds nem traktálja olyan állhatatosan egyre újabb és újabb részletekkel.

– Bizonyára hallott már róla – mondta. – Már jóval a halála előtt is szenzáció volt a lapokban. A „másfélmilliomos Misztikus” – valahogy így emlegették. Vajon miért éppen a leggazdagabbaknak nincs halvány fogalmuk sem arról, hogy mire és hogyan költsék el a pénzüket? Ez a Jervison addig mászkált Keleten, amíg a magáévá nem tett egy csomó

„mélyértelmű” halandzsát, s amikor hazajött, folyton a mahatmákról meg a jógikról fecsegett, úgyhogy a várományosai közül még a legszámítóbbnak is elment a kedve attól, hogy meghívja, lakjon nála. Így aztán Yewburyben telepedett le néhány hindu szélhámos társaságában, akiket állítólag szintén Keleten szedett fel, és kijelentette, hogy ők a „Fény Testvérei”. Ezt még sötétzöld levélpapírjára is rányomatta. Diót evett, feltalálta az automatikus írást, meg mindenféle pszichikai kísérleteket végzett, tele voltak az újságok a furcsánál furcsább dolgaival. Hát így élt. És lám, most egyszerre csak fogta magát és meghalt.

– Hát igen, egy ilyen értelmű kétsoros hírecske előbb-utóbb mindnyájunkról megjelenik valamelyik lapban. Ha mindenkiről csak *utóbb* jelenne meg, könnyebb dolgunk volna a „Megfizethetetlen”-nél. De tulajdonképpen miért küldenek engem oda? Biztosan megakadt a torkán egy szem dió, és attól fulladt meg. Mert gyilkosságról vagy öngyilkosságról szó sem lehet, igaz?

– Csakhogy van valami érthetetlen a dologban. Jervison ugyanis, akármilyen meglepő, *éhen halt!*

– Remélem, nem akarja, hogy ezt el is higgyem! Nem vagyok szakértő orvosi ügyekben, de azt azért észreveszem, ha ugratnak.

– Nem ugratom. Az orvosa közölte a Társasággal, hogy éhen halt. Még magam se láttam ilyet, azért megyek megnézni.

– Ismerte Jervison?

– Csak egyszer láttam, amikor eljött hozzám a kötelező vizsgálatra, mert életbiztosítást akart kötni. Semmi kifogásom nem lehetett a biztosítás ellen, mert még sohasem láttam nála egészségesebb fizikumú pasast. Csak ötvenhárom éves volt, és azoknak, akik áttérnek a keleti módra való táplálkozásra, néha

feltűnően meghosszabbodik az élete. Ezt ő tudta is, mert volt képe azt kérni, hogy a legalacsonyabb díjat fizethesse, mivel – az ő szavaival élve – a legjobb úton halad a halhatatlanság felé, tehát az általa fizetendő díj tartós jövedelmet jelent majd a Társaságnak. Aztán egyszer csak fogja magát és meghal, csak mert nem hajlandó megenni a papit. Megjegyzem, nem vagyok biztos benne, hogy nem halnék-e én is inkább éhen, mint hogy azokat a vackokat egyem, amiken Jervison élt. De ő mindenesetre majd kicsattant az egészségtől.

– Tehát a fizikumával nem volt semmi probléma. És milyen volt az idegrendszere?

– Hát szó se róla, az idegei eléggé gyengék voltak. Elég rosszul állta az ezzel kapcsolatos próbákat. Mint tudja, az ideges alkatúakat mostanában felvisszük a „Megfizethetetlen” épületének a tetejére, hogy lássuk, nem kapnak-e frászt. Nos, ennek a pasasnak tériszonya volt, semmi pénzért nem lehetett rávenni, hogy lenézzen onnan fentről. De ha a rokonai elmebajosnak akarták volna nyilváníttatni – az ő szempontjukból minden okuk meglett volna rá –, én nem adtam volna írásba, hogy dilis. A biztosításból meg ilyen címen semmiképpen sem zárhattam ki.

– Szóval életbiztosítást kötött, aztán hazament és éhen halt? Nem fejtené ki egy kicsit részletesebben, hogy mi történt?

– Nos, az történt, hogy tíz napra bezárkózott valami terembe, amelyet a laboratóriumának vagy minek nevezett. Én nem láttam azt a termet, de az orvosa szerint valami volt tornateremről vagy fedett tenispályáról van szó. Abban, hogy bezárkózott, nem volt semmi különös, mert ostoba kísérletei alkalmával mindig ezt csinálta. Valószínűleg azt gondolta, hogy asztrálteste ilyenkor valahol Tibet táján bolyong. De – és ez teszi érthetlenné a dolgot – azt mondja az orvos, hogy több

hétre való élelemmel ellátta magát. És amikor nem a tizedik nap, hanem a tizedik hét után se jött elő, és rátörték az ajtót, holtan találták az ágyában. Az orvosa, aki maga is járt Keleten, még hozzá éhínség idején, azt mondja, hogy az éhhalál legbiztosabb esete, amelyet valaha is látott.

– És az élelem?

– Hozzá sem nyúlt. De azt hiszem, ez már Westbury, itt vár bennünket a kocsi. Nem említettem doktor Mayhew-nak, hogy még valakit hozok magammal. Mit mondjak neki, ki maga?

– Mondja csak azt, hogy a Társaság képviselője vagyok.

Ennyi elég lesz magyarázatnak. Nicsak, egy színes bőrű áll a peronon...

– Nyilván egy hindu sofőr. Nem, nem kérünk hordárt, nincs poggyásunk. Jó napot, maga jött Yewbury-ből? Doktor Simmonds vagyok, azt hiszem, doktor Mayhew már vár. Hogy ő is itt van? Nagyszerű! Jöjjön, Bredon.

Doktor Mayhew alacsony, holdvilágképű emberke volt, láthatólag cseppet sem gyanakvó természetű, s csak úgy áradt belőle a vendégszeretet. Látszott rajta, hogy az a fajta vidéki orvos, akinek nagyon hiányzik a társaság, pedig ő mindig és mindenről elsőként szeretne értesülni. Még Sirmmondson is túltett, olyan bőbeszédűen számolt be a történekről.

– Rém rendes maguktól, hogy eljöttek – mondta. – Nem mintha különösebb szükség volna még egy orvosi véleményre az adott esetben, mert míg tíz eset közül kilencben – maguk aztán csak tudják – nem lehet biztos az ember a dolgában, ennél a Jervisonnál aztán semmi kétség. Tudják, én Keleten egyszer egy éhségzónában is dolgoztam, és éppen elég ilyen esetet láttam ahhoz, hogy álmomban is felismerjem. Nem valami kellemes látvány, nekem elhihetik. Remélem, Mr... ja

igen, persze, Bredon, remélem, Mr. Bredon nem kíváncsi a holttestre.

A Testvériség Házában ravatalozták fel, készen arra, hogy rögtön elvigyék, mihelyt tudós kollégáim végzett. Tudja, Mr. Bredon, a... hm... a hullafoltok ilyen esetekben elég ijesztőek. Mi lenne, ha kerülnénk egyet a házam felé, és innánk valamit? Biztos, hogy nincs kedvük hozzá? Kérem! Igen, a „testvérek” a maguk speciális módján temetik el majd „mesterüket”, hogy a lába Jerikó felé vagy hová mutasson. Remélem, utána ők is eltisztulnak innen – tette hozzá, lehalkítva a hangját, nehogy a sofőr meghallja. – Az biztos, hogy a szomszédok utálják őket. Nem is igazi hinduk, San Franciscóban vagy hol szedte fel őket Jervison, azt hiszem, matrózok lehettek.

– Nem biztos, hogy megszabadulnak tőlük, doktor – mondta Bredon. – Gondolom, sejti, hogy jócskán örökölnek majd Jervison után. A biztosítási kötvényében mindenesetre a „testvérek” a kedvezményezettek, de valószínű, hogy Jervison egyéb pénzeinek a jó része is hozzájuk vándorol.

– És a maguk Társasága fizet, igaz, Mr. Bredon? – mondta a kis orvos. – A teremtésit, kíváncsi lennék, bevennének-e engem is maguk közé ezek a derék „testvérek”. Csak négyen vannak, és én igazán beérvén pár ezerrel.

– Nos – mondta Bredon –, tulajdonképpen azért vagyunk itt, hogy lássuk, kell-e fizetnünk. Mert ha öngyilkosság történt, senki nem kap egy vasat sem. A nálunk kötött biztosítás öngyilkosság esetén érvényét veszti. Túl nagy kísértést jelentene egyeseknek, ha nem így volna.

– Értem. Hát akkor adott esetben könnyű helyzetben vannak. Itt csakis egy elmebeteg öngyilkosságáról lehet szó. Az ott a dombon Yewbury. Fura egy hely. Először egy Rosenbach nevű pasas vette meg. Nagyon gazdag volt, egész kis palotát

építtetett magának, még fedett teniszpályát is hozzá. Aztán csődbe ment, és szinte ingyen adott túl az egészen. A következő tulaj egy fiatal fickó volt. Enstonnak hívták, jóban voltam vele. Az meg egy internátust rendezett be a házban, a teniszpályát átalakíttatta tornateremnek, de sehogy se ment neki az üzlet, és aztán ő is továbbadott Yewburyn, és a déli partvidékre költözött. Nos, meg is érkeztünk. Nem akar körülnézni egy kicsit, Mr. Bredon, amíg mi megnézzük Jervison földi maradványait?

– Abban a teremben szeretnék körülnézni, ahol megtalálták.

Talán az egyik bennszülött odavezetne. Úgyis szeretnék elbeszélgetni valamelyikükkel.

Nem volt semmi akadály, az egyik „hindu” készségesen ajánlkozott kísézőnek. Míg a sofőr egyszerű sötét öltönyben volt, a „Testvériség” e másik képviselője redőkben leomló fehér köntöst és hozzá illő turbánt viselt. Mindkét ruhadarab tele volt kabalisztikus jelképekkel. A fickó magas, jókötésű férfi volt, modora egykedvű, tartózkodó. Úgy látszott, semmi sem zökkentheti ki „keleti” nyugalmaiból, ugyanakkor egyetlen apró mozzanat sem kerülte el a figyelmét. Külső megjelenését azonban meghazudtolta, hogy erős amerikai kiejtéssel beszélt az angolt.

A fedett teniszpálya jókora távolságra, körülbelül ötszáz méternyire állt a főépülettől. Az ajtó előtt valaha széles folyosó húzódott, akkor bontották le, amikor az épületet tornateremmé alakították át, s így a belépő most azonnal egy hatalmas, téglalap alakú teremben találta magát. A padlót fényes, vörös linóleum borította, a léptek csak azért nem kongtak, mert az emberi szó ugyancsak visszhangzott az üres teremben. A fényt és a szellőzést egyaránt a tető közepén látható nagy, rácsos,

négyszögletű nyílás biztosította, amelyet le- és felhajtható üveglap borított, friss levegő csak a rácsok közt jöhetett be, ha lehajtották az üveglapot. A helyiségben még látható volt a tornateremkorszak néhány emléke: a mennyezet négy pontján vasgyűrűk függtek, valamikor kampós végű mászókötelek voltak rájuk akasztva, s a fal mellett az egyik oldalon alacsony szekrény sor őrizte annak idején a fiatalok tornafelszerelését. Első pillantásra nyilvánvaló volt, hogy Jervison olyankor használta ezt a helyiséget, amikor el akart különülni a többiekől. A vastag falak kizárták a világ zaját, a kulcsra zárt, nehéz ajtón nem hatolhatott be senki, a rácsok közt legfeljebb egy kézfej fért be. Bredonnak önkéntelenül az jutott eszébe, hogy Jervison nyilván nagyobb biztonságban érezte magát itt, mint kétes védenccével egy fedél alatt.

A berendezésnek két figyelemre méltó darabja volt, mind a kettő szoros kapcsolatban állt a nemrégiben lejátszódott tragédiával. Az egyik egy vaságy volt, a másik egy asztalka. Az ágy a terem kellős közepén árválkodott, de nyilván nem ott volt a rendes helye, mivel kerekei voltak, hogy gurítani lehessen – kórházakban használnak ilyen vaságyakat –, s a kerekek fényes csíkokat hagytak maguk után a linóleumon, amikor végiggurultak rajta. Az ágyon nem volt ágynemű: párna, paplan és lepedő groteszk összevisszaságban szétdobálva hevert az ágy körül. Az asztalka az ajtótól legtávolabb eső fal mellett állt, rajta mindenféle élelem, egyebek közt egy vekni kenyér, lépes méz üvegedényben, két nagy köcsög tej, egy doboz datolya, sok-sok szelet kétszersült, sőt – mintegy Simmonds tájékozottságának bizonyítékául – jó néhány szem dió is. A terem hangulata egy átlagembert nem ihletett volna ugyan vidám falatozásra, de – ami ennél fontosabb – éhen halni nem kellett benne.

Bredon először az asztalkához lépett, és alaposan szemügyre vette a rajta tevő élelmiszereket. Megvizsgálta a kenyeret, és keménységéből megállapította, hogy kétségtelenül több hetes. Bele akart kóstolni az egyik köcsög tejbe, de ahogy számíthatott is rá, a tej megaludt. A datolyából, noha a doboza nyitva volt, egyetlen szem sem hiányzott. A méz összesűrűsödött felületét por lepte. A kétszersültes tálon nem volt egyetlen szem morzsa sem, tehát a kétszersülthöz sem nyúlt Jervison. Mindent összevéve: kétségtelen volt, hogy ehető ételek voltak a helyiségben, ahol éhen halt.

– Ha megengedi, feltennék néhány kérdést – fordult Bredon a hindu felé. – A biztosító társaság szeretné tisztázni, hogy Mr. Jervison baleset áldozata lett-e, vagy öngyilkosságot követett-e el. Segítené nekem?

– Mindent elmondok, amit csak tudok. Kérdezzen.

– Az első kérdésem: gyakran zárkózott be ide Jervison? A második: miért zárkózott be ide?

– Akkor zárkózott be először, és sajnos egyben utoljára. Ugyanis a Próféta ezúttal egy különlegesen nehéz kísérletet akart végrehajtani. Önök itt Nyugaton nem értik az ilyesmit. Magakészítette kábítószerrel vett be, amely felszabadítja a lelket a test uralma alól. És azért zárkózott be, hogy senki se zavarhassa, mert nagyon veszélyes, ha az embert megzavarják, miközben a lelke távol van a testétől. Ezért gurítottuk ide az ágyat a házból. Mindez le van írva a naplójában is; előrelátásból írta le, hogy ha valami baja származna a kísérletből, mindenki tudja, hogy nem mi okoztuk. Majd megmutatom önnek a naplót.

– Tehát Jervison kábítószerrel vett be. Nem képzelhető el, hogy túlságosan nagy volt az adag, és attól halt meg?

A hindu enyhén elmosolyodott, és vállat vont.

– De hiszen a doktor azt mondta nekünk, hogy éhen halt. Ha az ön barátja is orvos, ő is ezt fogja mondani. De ha érdekli, elmondom a véleményem. A Próféta mindig böjtölt, ha – igaz, hogy csak egy-két napra – fel akarta szabadítani a lelkét, s nyilván most is azt tette. Azt hiszem, hogy kábítószeres álmából felébredve látomása támadt, és ez arra készítette, hogy még jobban elmélyedjen a misztériumokban, ezért tovább böjtölt, csakhogy ezúttal túlságosan sokáig. Talán addig böjtölt, hogy a végén olyan gyenge lett, hogy nem tudta elérni az ételt, se kijönni nem tudott segítségért. Mi a saját tanulmányainkba mélyedtünk odafent a házban, mialatt a Próféta idebent meghalt. Mire ráébredtünk, hogy talán valami baja történt, már késő volt. Így volt rendelve.

– Köszönöm – mondta Bredon –, nem tartom fel tovább. Én majd itt várom meg a barátomat.

A hindu meghajolt, és – Bredon szerint – kissé habozva kiment. Bredonnak viszont eltökélt szándéka volt, hogy alaposan átkutatja a termet. Valami nem tetszett neki. A zár az ajtón? Nem, semmi nyoma, hogy babráltak volna rajta. Persze lehet, hogy van hozzá másik kulcs is. A falak? Nem, egy tenispályához nem szokás titkos ajtókat építeni. Az ablakok? Egy sincs, kivéve azt az üveglappal fedhető rácsos nyílást a tetőn, de a rácsok közt egy ember éppen csak be tudja préselni a kezét, arról nem is beszélve, hogy a nyílás vagy tizenkét méter magasan van. Az ördögbe is! Az az ember tíz hétig egyedül volt itt, ez alatt az idő alatt nem lehetett állandóan eszméletlen, nem is aludhatott folyton, s még csak hozzá sem nyúlt az ételhez, kísérletet sem tett a szabadulásra! Nem messze az ágytól íróasztal állt, hozzákötözött krétával. Bredon feltételezése szerint az lehetett a rendeltetése, hogy Jervison az ébredése után felírja a látomásait. Csakhogy a táblát belepte

a por – a halott nem hagyott maga után egy betű üzenetet sem. Lehetséges, hogy őrült volt? Vagy úgy történt volna, ahogy a hindu mondta? Vagy talán... Az indiai szemfényvesztőknek sok furcsa trükkjéről hallani; lehetséges volna, hogy a négy „tanítvány” ügyeskedte be magát valahogy a terembe, anélkül hogy kinyitotta volna az ajtót?

Ekkor Bredon észrevett valamit a padlón. Valami érdekeset. Amikor Simmonds és a kis doktor megérkezett, Bredon négykézláb állt az ágy mellett, feléjük fordított arca komor volt, de a szeme diadalmasan csillogott.

– Mit csináltak ilyen sokáig? – kérdezte szemrehányóan.

– Nagy a nyüzsgés odakint – magyarázta Simmonds. – Itt vannak Jervison barátai, és a rendőrök épp most tessékelték be a „testvéreket” egy testhezálló kis rabomobilba. Valószínűleg felismerik majd őket Chicagóban. De itt süllyedjek el, ha elhiszem, hogy ebben az ügyben bármit is rájuk tudnak bizonyítani. Jervison éhen halt, ez egyszerűen nem vitás, úgyhogy ne is jöjjön nekem semmiféle mesével, Bredon!

– Nem mese: itt *gyilkosság történt!* – mondta határozottan Bredon. – Ide nézzen! – S a fényes csíkokra mutatott, amelyeket az ágy kerekei hagytak a linóleumon. – Látja ezeket a nyomokat? Nem pontosan ott érnek véget, ahol az ágy áll, hanem vagy öt centivel előbb. Ez pedig azt jelenti, hogy itt gyilkosság történt, méghozzá átkozottul rafinált gyilkosság! Látszólag semmi bizonyíték rá, és Jervison valóban éhen halt – de csak azért, mert a négy „testvér” úgy akarta. És ha egy gyilkosságot négy ember hajt végre, az egyik biztosan megtörik a kihallgatások során, és minden kiderül. Kíváncsi volnék, doktor Mayhew, hogy amikor a maga Enston barátja

elköltözött Yembury-ból, magával vitte-e a berendezést is? Például ennek a tornateremnek a felszerelését?

– Dehogyan vitte. Eladott itt helyben mindent. És Jervison nem volt garasos, mindent megvett tőle. Hátról van valahol egy pajta, ott tartott Enston mindenféle vacakot, és cseppet sem volnék meglepve, ha ott találnánk a nyújtót, a korlátot meg mi egymást, amit eltakarítottak innen. Csak nem tornabemutatót akar tartani nekünk? Mert jobb lenne, ha előbb ebédelnénk.

– Csak szeretném megnézni azokat a holmikát. Aztán jöhet az ebéd.

Dr. Mayhew jól sejtette, s az a pajta ott hátról dugig volt mindenféle tornaszerrel. A bejáratnál egy ugróbak porosodott, néma szemrehányással illetve a világot kényszerű rabsága miatt, a korlát még fényes volt a fiatal kezek érintésétől, a nyújtó három darabra szedve pihent egy sarokban, a padlón mászókötelek tekergőztek rendetlen összevisszaságban. Bredon találmányra fogott egy kötelet, és kivitte a világozágra.

– Tessék – mondta, miközben végighúzta rajta a kezét. – Egész hosszában felhorzsolódott. A tornacipők nem hagyhattak rajta ilyen nyomokat. Egyébként is: ez a horzsolás aránylag új keletű, semmi esetre sem Enston idejéből való. Igen, azt hiszem, a legokosabb, ha szólunk a rendőrségnek. A biztosítót veszteség éri ugyan, mert nem öngyilkosság történt, és fogalmam sincs róla, mi lesz a pénzzel, hacsak mauzóleumot nem építünk belőle a Prófétának. Nyugodt lehet, a „testvérek” aligha jönnek vissza egyhamar, kedves doktor Mayhew.

Simmonds szinte bocsánatkérően fordult Bredon felé.

– Nem szívesen mondom ki, Bredon, de nem sikerült teljesen követnem a gondolatmenetét. Hogyan fértek hozzá azok a fickók Jervisonhoz, ha egyszer Jervison bezárkózott a

tornaterembe? Egy embert csak akkor lehet halálra éheztetni, ha élelem nélkül zárják be, vagy ha megkötözik, hogy ne érje el az ennivalót. És itt egyik eset sem áll fenn.

– Téved – vetette ellen Bredon. – Más módja is elképzelhető. Például ha megmérgezik az ételt, és ezt közlik az illetővel. De itt nem ez történt. Meg aztán egy éhező ember, ha eljut egy bizonyos pontra, még ebben az esetben is megkockáztatná, hogy egyék. Hipnotizálni is lehet valakit, azaz el lehet hitetni vele, hogy egyáltalán nincs étel a közelében. De ez is csak elmélet. Itt egy még soha nem hallott módon sikerült gyilkosságot elkövetni. A hinduk alibije tökéletesen rendben valónak látszik arra az időre, amikor Jervison meghalt. De csak *látszik* annak!

– Arra gondol, hogy valahol másutt éhezették Jervisont halálra, és már csak a hulláját hozták ide?

– Majdnem. Bár annál sokkal egyszerűbb lett volna itt éheztetni halálra a szerencsétlent, és azután hozni be az ételt, hogy úgy tűntessék fel a dolgot, mintha önként halt volna éhen. Csakhogy mindkét esetben szabad bejárás kellett volna az épületbe. Nem tudja véletlenül, doktor Mayhew, ki találta meg a holttestet? És hogyan hatoltak be a tornaterembe?

– Az ajtó zárva volt, a kulcs meg belül a zárban. Én magam is jelen voltam, amikor a rendőrség betörte az ajtót. A „hinduk” rögtön értem küldtek, amikor rájöttek, hogy valami nincs rendjén, én meg a rendőrségért.

– Igazán? Nos, ez tanulságosan bizonyítja, hogy a bűnözők mindig túlszervezik a dolgokat. Mit tenne maga, vagy mit tennék én, ha egy ismerősünk bezárkózna, és tíz hétig nem jönne elő? Bekiabálnánk hozzá a kulcslyukon, aztán lakatosért küldenénk. Ezek az urak viszont rögtön az orvossal kezdték, holott tudták, hogy ön majd a rendőrséghez fordul. Igen,

túlszervezték a dolgot, mert azt hitték, hogy ezzel önmagukat biztosítják.

– Kedves Bredon, maga azt mondja, hogy gyilkosság történt. Ha valóban így van, akkor azt kell mondanom, hogy a gyilkosok tökéletesen eltüntették a nyomokat. Szerintem azonban ez az eset az elmezavarban elkövetett öngyilkosság tipikus esete.

– Téved. Nem vette észre, hogy az ágy mellé oda volt készítve egy írotábla meg egy kréta? Nos, melyik őrült állt volna ellen a kísértésnek, hogy rá ne firkáljon valamit a táblára? Hát még ha nem őrült, és tudja, hogy halálra akarják éheztetni, vagy meg akarják mérgezni. És mire következett abból, hogy az ágynemű összevissza volt dobálva az ágy körül?

– Én végleg semmire. A legokosabb, ha mindent elmond, még mielőtt mi is éhen halnánk. Meg aztán most már a kíváncsiság is gyötör.

– Nos, az úgy egyszerű. Jervison valahol Amerikában szedte föl ezeket a szemfényvesztőket, akik valójában éppúgy nem hinduk, mint maga vagy én; csak remekül tudnak halandzsázni, és kész. Tudták, hogy gazdag emberrel akadt dolguk, és ráragadtak, mert látták, hogy pénzt lehet kiszedni belőle. Amikor megtudták, hogy Jervison őket tette meg életbiztosítása kedvezményezettjeinek, már csak el kellett tenniük őt láb alól. Talán még valami javukra szóló végrendeletről is tudtak. Úgy döntöttek, hogy maximálisan kihasználják az adott lehetőségeket. A maguk szempontjából okosan. Tanulmányozd ki jól az áldozatodat, és a saját fegyverével végezz vele, ez a legfontosabb. Jervisont csak be kellett ugratniuk az efféle ostoba kísérletekbe, és valami közönséges altatót adtak be neki, amelyről elhittették vele, hogy mágikus erejű csodaszer. Valószínűleg azt is ők ajánlották,

hogy vonuljon vissza a tornaterembe, ahol senki sem zavarhatja, és ők gurították közére az ágyat, mondván, hogy a delelő Nap látványa – vagy valami hasonló agyalágyultság – elengedhetetlenül szükséges a kísérlethez.

Ki hallott már olyasmiről, hogy valaki a szoba közepén akarjon aludni? Az ember természetéből fakad, hogy minél közelebb akar lenni a falhoz, bár hogy miért, arról fogalmam sincs.

– Na és?

– Az első estén addig vártak, amíg az altató biztosan hatott. Éjfélig mindenesetre, nehogy a szomszédok észrevegyék, mit művelnek. Ugyanis akár létrával, akár a tornatermi nyújtó segítségével felmásztak a tetőre, és magukkal vitték azokat a mászóköteleket, – amelyek annak idején a tornaterem mennyezetébe erősített vasgyűrűkön lógtak. Mint önök is látták, most is rajtuk vannak a vaskampók. A világítónyíláson át a rácsok közt leeresztették a négy kötelet. A kampók horogként szolgáltak, nem sokáig kellett ügyeskedniük, hogy elkapják velük a vaságy lábát és fejét. Gyorsan és ügyesen felhúzták a kötelekkel az ágyat a magasba, lepiszkálták róla az ágyneműt, nehogy Jervison lemásszon a segítségükkel – eszköz akadt hozzá a tornatermi holmi közt –, aztán rögzítették a mennyezet alatt az ágyat. És Jervison eközben mélyen aludt, talán éppen azt álmodta, hogy testének súlyától megszabadulva szabadon lebeg. Majdnem így is volt.

Aludt tovább, s amikor végül felébredt, az ágyában találta ugyan magát, de tizenkét méter magasan a padló fölött. Tíz hétig lebegett a magasban, és ki tudhatja, meddig volt ésnél? Ha a segélykiáltásai kihallatszottak egyáltalán, akkor is csak négy kegyetlen gyilkosa hallotta őket. Lehet, hogy ha bátrabb,

leugrik, hogy inkább úgy végezze. De ahogyan mondta, Simmonds: Jervisonnak tériszonya volt; nem mert leugrani.

– És ha leugrott volna?

– Akkor is meghal, ha nem is azonnal, de meghal, mert összetöri magát. És a „hinduk” valószínűleg ünnepélyesen kijelentették volna, hogy a Próféta nyilván lebegési kísérleteket vagy valami ilyesmit végzett. A valóságban az történt, hogy amikor már biztosak voltak benne, hogy Jervison nem él, újból felmásztak a tetőre, a kötelekkel leeresztették az ágyat, hitük szerint ugyanoda, ahol volt, aztán lehozták és visszadobták a pajtába a köteleket. Csakhogy arra már nem ügyeltek – olyan magasból nem is ügyelhetek –, hogy az ágy lábai *pontosan ugyanoda* kerüljenek vissza, ahol voltak. Így történt; hogy a linóleumon nem értek össze a nyomok, ezt vettem én észre, és ebből sejtettem meg, hogy az ágyat nyilván felemelték. Márpedig egy kerek vaságyat csak akkor emel fel az ember, ha valami különleges oka van rá, mint például ezeknek az ördögöknek volt. Jervison bolond volt, de iszonyú még rágondolni is, milyen szörnyű halált halt, és épp ezért minden tőlem telhetőt el fogok követni, hogy lógni lássam azt a négy gazembert. Ha rajtam állna, magam húznám fel őket.

Békés Pál fordítása